

[Lenger]

fremhævede i den konkrete sag, at den tiltalte muligvis havde foretaget handel med heroin, bordelvirksomhed og tyveri. Det skulle måske understrege, hvor utiltalende forbrydelsen er, men for mig viser det mere om, hvor forsigtige vi skal være med at pille ved den tiltaltes muligheder for at forsvare sig, i særdeleshed når ministeren understreger, at disse vidneudsagn var helt afgørende for, om der kunne fældes dom. Anonyme vidner vil jo typisk blive anvendt ikke blot, når sagen er meget alvorlig, og når der foreligger trusler, men oven i købet når de er af helt afgørende betydning. Så meget desto større betydning for den tiltalte har det også, at risikoen for et justitsmord er den mindst mulige, for det er som oftest en lang fængselsstraf, der er udgangen på sagen, hvis den tiltalte findes skyldig.

Det princip, at den tiltalte skal have de bedst tænkelige muligheder for at forsvare sig, har hidtil gennemsyret vores retspleje på alle tænkelige måder, og det synes jeg er godt, men med højesterets afgørelse sker der et brud på dette princip, som vi opfatter som så alvorligt, at den fortolkning af de nuværende bestemmelser, som højesteret lagde til grund for sin afgørelse, må hindres gennem en positivt formuleret bestemmelse om, at den tiltalte har ret til at kende vidnernes identitet og deres forklaring.

Det har været sagt, at højesterets afgørelse præciserer, at undtagelserne må være ganske få. Det skulle være formildende. Det har også været sagt, at undtagelsesmuligheden primært er tiltænkt lovovertrædelser begået i miljøer, hvor man må antage, at muligheden for repressalier mod vidnerne er reel og overhængende. Den vil jeg gerne vende om ved at sige, at netop i sådanne miljøer må man påregne en lige så reel og helt tilsvarende risiko for en sammensværgelse mod en tiltalt fra miljøets side, måske endda mod en uskyldigt tiltalt, en sammensværgelse, der altså ved brug af anonyme vidner får retssystemet som medspiller og allieret. Den eventuelt truende tiltalte vil også være overladt til gætterier om, hvem der nu har afgivet det anonyme vidneudsagn, med den konsekvens, at hvis der er realiteter bag hans trusler, er det altså ikke kun dem, der har afgivet de anonyme vidneudsagn, men også dem, der kunne have afgivet dem, og som han måtte tro

afgav dem, der kan risikere at være i fare i den situation.

Så kan fru Birgith Mogensen godt stå her og tale om, hvem det er, der har krav på beskyttelse, den tiltalte eller den, forbrydelsen er gået ud over. Den problemstilling, der er reel, er, hvem der har krav på beskyttelse: den eventuelt uskyldigt dømte eller den, der er gået ud over, muligvis en helt tredje gerningsmand.

Selv helt isoleret betragtet i forhold til bestemte miljøer må vi afvise brugen af anonyme vidner og dermed anbefale det fremsatte lovforslag.

Poulsaard (FP):

Hr. Lenger taler jo godt. Noget af det, hr. Lenger sagde, lød da også ret så rimeligt og ret så fornuftigt, i hvert fald det princip, at er der tvivl, skal det komme de tiltalte til gode. Det er også et dansk retsprincip, det tror jeg ikke der er ret mange der er uenige i. Men så er der bare det, at venstrefløjen faktisk har ført en hetz mod politiet igennem en årrække. Venstrefløjen plejer jo ikke at ville spare, men dér har man i hvert fald ikke rutet særlig meget med pengene. Hvis det er sådan, at man afskærer fra at anvende anonyme vidner, kræver det en større efterforskning fra politiets side. Det kunne det resultere i.

Jeg tror nok, at de fleste af os, der sidder herinde i folketinget, har fået anonyme breve i tidens løb. Det bliver man noget så rasende over, og man synes, det var rart at vide, hvem der havde skrevet det brev.

Når jeg har sagt det, vil jeg sige, at anonyme vidner er en uskik, men vi kan alligevel ikke støtte det lovforslag, der ligger her, for vi kan ikke se, hvordan man skal undgå anonyme vidner i disse sager. Det er mange gange hårdt belastede kriminelle miljøer, der drejer sig om, og vi ved, at trusler om tærsk og alt muligt andet ligger ikke de kredse så fjernt. For at få opklaret de ting tror jeg desværre, at det ikke bliver så nemt at undgå.

Vi kan altså ikke støtte lovforslaget.

Leif Hermann (SF):

Jeg skal indledningsvis sige tak til det flertal herinde, som i det mindste – det er nok også det mindste, man kan acceptere i denne sag – går ind for, at forholdet lovreguleres.